

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμας 10. — 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμας 11

Τεμάττις λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσῷ 15.

Τεμάττις λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ ΣΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

'Στῆς φυλακῆς τὴν 'Εκκλησιὰ
'Επῆγα τὸ σταυρό μου
Νὰ κάνω μὲ κατάνυξι
Στεκόμουνά πολλή
Κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο
Καὶ εἶχα 'ςτὸ θεό μου
Τὸ νοῦ μου· καὶ 'ψιθύριζα
Μιά προσευχή καλή.
Μὰ ἔξαφνα δεξιώτερα
'Εγύρισα τὸ βλέμμα
Κ' εὐθὺς σκουτούρα μ' ἔπιασε
Μοῦ πᾶγωσε τὸ αἷμα.

Εἶδα 'να μισοφέγγαρο
'Ψηλά 'ςτὸν Παρθενῶνα
'Αγρίεψα καὶ ἄφρισα,
'Ολη τὴ λεγεῶνα
Κατὰ διαδόλου ἔστειλα
Τῶν Διακοσμητῶν
Γιατὶ κανεῖς φιλότιμο
Δὲν ἔχει ἔξ αὐτῶν

Καὶ φεύγω ἀπ' τὴν 'Εκκλησιὰ
'Ὡσὰν τοὺς κολασμένους
Γιὰ τὴν αἰσχρὰ βεβήλωσι
Τοῦ ἱεροῦ Τεμένους.

Αἰ Κύριε Φιλήμονα
Πρὶν κάμης τέτοια χάλια
Δὲν ἤξερες πῶς γιὰ νὰ μπῆς
Σὲ τούρκικο Τζαμί
'Απ' ὅζω ἀπ' τὴν πόρτα του
Θὰ βγάλης τὰ στιβάλια
Κ' ἐσὺ τὸ μισοφέγγαρο,
Στηλόνεις, γιὰ τιμὴ
Τῶν Τούρκων, εἰς τὸ ἱερὸν
Αὐτὸ τοῦ Παρθενῶνα
'Οπου μυρίζει 'Εκκλησιὰ
Κι' ἡ κάθε του κολώνα ;

'Επρεπ' 'Ανδρουτσος, βέβηλε
Νὰ ζοῦσε τέτοια μέρα
Γιὰ νὰ σοῦ σπάσῃ τὰ πλευρὰ
Μὲ τὴν ἀγία χέρα.

Λογχίας.

ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟ ΜΑΣ

— Διὰ τὸ ρεζίλευμα τοῦ στρατοῦ —

'Εκεῖ 'ςτὸ σκοπευτήριο,
'Ερρίξαν 'ςτὸ σημάδι.
Πολίται καὶ στρατὸς μαζῇ,
'Ανάκατο κοπάδι,

Μὰ διάναις δὲν ἐμπόρεσαν,
Περίσσιαις νὰ βαρῆσουν,
Τὸ δραχμοτρακοσάρικο,
Βραβεῖο νὰ κερδήσουν.

Καί ἦταν γιὰ τῆς ἑορταῖς,
Βαλμένο τὸ βραβεῖο,
Γιὰ νὰ φανῇ πῶς ἄδικοι,
Δὲ δίνει τὸ ταμεῖο,
Ἀπὸ τοὺς φόρους τοῦ λαοῦ,
Γιὰ τὸ στρατὸ παράδες,
Μὰ φάνηκε πῶς εἴμαστε,
Οἱ πρῶτοι μασκαράδες.
Ναὶ μασκαράδες καὶ σ' αὐτὸν.
Ἀκόμα τὸ στρατό μας.
Ἀπ' τὸ μικρότερο καὶ ὡς
Τὸν ἀρχιστράτηγό μας,
Στὴ γειτονιά μας ρίξετε
Μία ματιὰ μονάχα,
Στὴ γῶρα τοῦ Δουνάβιως,
Τὴ χθὲς ἀκόμα Βλάχα.
Τοῦ Τούρκου σκλάβοι ταπεινὴ,
Δουλεύτρα, φοβητσιάρη,
Ποῦ μὲ τουρκοξεφύσημα
Τὴν ἐπιανε τρομάρα,
Ποῦ ἐπεφτε τὰ μπρούμυτα.
Μετάνοια στὸν ἀφέντη,
Γιὰ νάχη ἀρχιστράτηγο,
Λαιοντόκαρδο λεβέντη,
Ἔχει στρατὸ ποῦ εἶπανε
Γι' αὐτὸν ὡς κι' αἱ Ἑγγλέζοι,
Πῶς καὶ ἐγγλέζικο στρατὸ,
Στὰ χέρια του θὰ παίζη,
Ὁ ἀρχιστράτηγος αὐτὸς,
Δὲ θέλει μὲ φανάρια,
Νὰ βλέπῃ μ'πρὸς του νὰ περνῶν,
Τοῦ Ἑθνους παληκάρη,
Καὶ δὲν τὸ στρώνει ξέγνοιαστος,
Σὲ τεμπελοπαλάτι,
Ἡ σὲ κανένα μὲν ρεπὸ,
Τοῦτέστι μὲν ρα γάτι,
Αὐτὸς ἀπ' τὰ γυμνάσια,
Δὲ λείπει κάθε τόσο,
Γιὰ τοῦτο μεταμέρῳσε
Τὸ Βλάχο του σὲ Πρῶσσο,
Σὲ Πρῶσσο τέλει σωτὴ,
Γιὰ μάχη στρατιώτη,
Γιὰ τοῦτο ἐστὴν Ἀνατολή,
Ἐπῆρε θέσι πρώτη.
Ἐπῆρε θέσι ζηλευτή,
Ἡ μικρορρουμανία,
Καὶ εἶναι τῆς Ἀνατολῆς,
Θαρρεῖς, ἡ Γερμανία.

Καὶ καὶ ποῦ χθὲς ἐχόρευαν
Ἀρκεύδαις μὲ καλπάκια
Ποῦ αἶμα ἀκόμ' ἀπὸ σφαγῇ
Μυρίζουν τὰ σωκίκια,
Στὴ Βουλγαρία χθεσινὸ
Ἀναστημένο πτώμα,

Κι' ὁ πρῶτος ἀρχιστράτηγος
Κι' ὁ τωρινὸς ἀκόμα,
Ἔχουν τὴν ἐγνοία τοῦ στρατοῦ
Πονοῦνε τὴν πατρίδα,
Καὶ δὲν ἀπλώνουν ξέγνοιαστοὶ
Ἵαν ξένοι, τὴν ἀρίδα,
Ν' ἀκαρτεροῦν τὸ ἐντάλιμα
Νὰ πάρουν τὸ λουφέ των,
Καὶ ν' ἀποφεύγουν τὸ στριπὸ
Σὰ μυῖγα ἐστὸν καφέ των.

Γιὰ τοῦτο βλέπεις σήμερα
Τὴν ψόφια Βουλγαρία
Νὰ τρίξη δόντια καὶ σ' ἐμᾶς
Γιὰ τὴ Μακεδονία
Καὶ τῆς γειτόνισσας Τουρκίας
Νὰ παίρνῃ τὸν ἀγέρα
Τὴν ὥρα ποῦ σκυφτοὶ ἐμεῖς
Τῆς λέμε καλημέρα
Καὶ μὲ εὐνούχου τεμενᾶ
Ἵτὸν φοβερὸν ἐχθρὸ μας,
Πετοῦμε ἐστὰ ποδάρια του
Τὸ Μεγαλόσταυρό μας.

Ἄ! νάχαμ' ἀρχιστράτηγο
Κανέν' ἀντρειωμένο,
Καὶ ὄχι ἐστὸ παλάτι του
Πουπουλομαθημένο,
Κανέναν ὅπου νὰ μπορῇ
Νὰ φάῃ κουραμάνη,
Νὰ πάρῃ καὶ τὴ σούπα του
Ἀπὸ τὴν καραβάνη,
Νὰ ξενοχτίσῃ ἄγρυπνος
Ἀπάνω σὲ κουβέρτα
Ἀπὸ σκηνὴ σ' ἄλλη σκηνὴ
Νὰ κἀνῃ σύρτα φέρτα
Ἵτοῦ στρατοπέδου τὴ ζωὴ
Σιδερογυμνοσμένους
Γιὰ νίκαις καὶ γιὰ θρίαμβο
Γιὰ δόξα διψασμένους
Θὰ βλεπες ἄλλο τὸ στρατὸ
Μὲ ἄνδρας γυμνασμένους
Κι' ὄχι φρουροὺς γιὰ νὰ φρουροῦν
Φτωχοὺς φυλακισμένους
Ἡ σκύλους ὅπου κυνηγοῦν,
Νὰ πιᾶσουνε, Ἵα λύκους,
Μέσ' ἐστὰ λαγκάδια, ἐστὰ βουνά
Τοὺς ἔρμους φυγοδίκους.
Ἄν εἶχαμ' ἀρχιστράτηγο,
Ποῦ νάναί τ' ὄνειρό του
Νὰ βγάλῃ ἀσπροπρόσωπο
Μιὰ μέρα τὸ στρατό του,
Δὲ θενὰ βλέπαμε ποτὲ,
Ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα
Ἄτιμομισοφέγγαρο
Ψηλὰ ἐστὸν Παρθενῶνα.

Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἐνέπνευσεν ἡμῖν ὡραῖον κύριον ἄρθρον ἐν τῇ χθεσινῇ **Ἀκροπόλει**, τὸ ὁποῖον ἦτο, θαρρεῖς παραγγεῖλναι διὰ τὸν **Ραμπαγάν**. Συγχαίρομεν δὲ ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ καρδίας τὸν γράψαντα κ. Χ. Νὰ μᾶς ἔγραφε κι' ἐμᾶς κἀνένα αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ὡς μαθηματικὸν Χ ;

Ραμπαγάς.

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

(Ζήτει τὴν συνέχειαν εἰς προηγούμενα φύλλα, μονά. διπλᾶ, τριδύπλα καὶ τετραδύπλα.)

XXXVIII

Τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη ὁρίζει τὸν χρόνον τῆς ἐθνικῆς ἐνεργείας. — Ἡμέρα πρὸς ἐναρξεν τοῦ πολέμου ἐκλέγεται ἡ 23 Μαρτίου. — Τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς καὶ πῶς τὴν ἐώρταζεν ὁ Ὀθων.

Δὲν εἶχεν ἐτι ταχὴ ἡ χιὼν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων, ἵνα εἰπωμεν ἐπὶ τὸ ῥωμαντικώτερον, δὲν εἶχεν ἐτι διαπεράσει αὐτὴν τὸ ἥρηνθεμον, ὅτε κατὰ ψεῦδον ἄριον τοῦ 1886 εἶχεν ἀποφασισθῇ, καθὼς ἐγράψαμεν, ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Δηλιγιάννη ὁ χρόνος τῆς ἐνεργείας.

Ἡμέρα δὲ τῆς ἐνάρξεως ὠρίσθη ἡ ἐθνικὴ, ἡ ἀληθὴς ἡμέρα φωτός καὶ δόξης εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου.

Ἀρίστη ἡ ἐκλογὴ.

Καταλλήλοτέρα ταύτης ἡμέρα δὲν ἤδύνατο νὰ εὑρεθῇ.

Καὶ ἐξ αὐτῆς ἐτι τῆς ἐκλογῆς τῆς καταφαίνεται ὅτι ἡ τότε κυβέρνησις δὲν ἤσταινέτο.

Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τὸ βρονηθῇ μετὰ τὰ σωστά της.

Ἐνόει νὰ τιμῇσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δι' ἄλλης ἀναλόγου πρὸς τὸ ὕψος ἐκείνης.

Ἐὰν ἐψυχολόγει τις βαθέως ἐπὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἐὰν εἰσεχώρει εἰς τὴν καρδίαν τοῦ στρατοῦ, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἦτο εἰμὴ λαὸς ὠπλισμένος, καὶ δραμῶν ὑπὸ τὰς σημαίας μετὰ σπαρτιατικὴν ἀπόφασιν, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ εἰπῇ ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐτιμᾶτο παρὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, ὅ' ἀνεδείκνυε νέους ἥρωας, ἐν γενικῷ ἀγῶνι, καθὼς ἀνέδειξε ἐν μερικῷ Πετροπουλάκιδης, Λώρηδες, Γιαταγάνας, Δημητρίσας καὶ λοιποὺς ἀνδρείους ὑπερθυμίσαντας τῷ κόσμῳ ὅτι, ὅσω καὶ ἂν ἀπεμακρύνοντο τῶν χρόνων τοῦ εἰκοσίου διὰ νέου τρόπου τοῦ ζῆν καὶ τῆς τῶν ξένων ἡθῶν ἀπομιμήσεως, ὑπάρχουν ἑλληνίδες μητέρες, ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν λέαιναί τίκτουσαι λέοντας, καθὼς ἄλλοτε.

Ἀλλ' οἱμοί! ἦτο πεπρωμένον, φαίνεται, νὰ ἐορτασθῇ εἰκοσιπεντάκις ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου ἐπὶ τῆς εἰκοσιπενταετοῦς βασιλείας ἡμῶν μετὰ τὴν τοῦ Ὀθωνος χωρὶς οὔτε εἰκοσιπέντε φυσίγγια μετὰ τῶν Τούρκων ν' ἀνταλλάξωμεν, τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου διδούσης αὐτῆς.

Ὁ Ὀθων ἐθεώρει τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς τὴν ὑψίστην τῶν ἐορτῶν καὶ ὅλοι σήμερον γνωρίζομεν πόσον ἐλαχτάριζε νὰ τὴν τιμῇσθαι, ὡς ἀληθὴς ἀρχιστράτηγος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὡς λάτρης ἐνθερμὸς τῆς μεγάλης ἰδέας.

Κατὰ πᾶν ἔτος τὴν ἐώρταζε μετὰ τὴν καρδίαν του.

Ἐφαίνετο πονῶν δι' αὐτὴν τὴν ἡγάπα, ὡς Ἕλληνα γνήσιος, ὡς ἂν εἶχον ἀγωνισθῇ μεθ' ἡμῶν οἱ πατέρες του εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν κατὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Τὴν ἐώρταζεν ὡς ἐορτὴν του, ὡς ἐορτὴν τῶν πόθων του, τῶν ὀνείρων του.

Ἐνεθουσία κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Δὲν ἐβλεπες τότε ψυχρὰν καὶ ἀνούσιον παράταν, ἀκολουθοῦσαν μόνον ξηρὸν πρόγραμμα τελετῆς.

Δὲν ἐπορεύετο ἀπλῶς, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ δεῖξαι τοὺς χρυσοαλάρους ἵππους του, τὴν ἐπίχρυσον ἄμαξάν του καὶ τὸ μπιὶ του.

Ὁχι.

Ἐλεγε δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐώρταζε κατ' ἔτος τὴν εἰκοσιπενταετίαν του.

Διότι τότε ἀπένεμεν ἐκτάκτους τιμὰς εἰς τοὺς ἀγωνιστάς, ὧν ἦτο ἀδελφὸς ἐν καρδίᾳ καὶ συνάδελφος ἐν φουστάνελλᾳ.

Ἐπρόκειζε καὶ ὑπάνδρευε τὰς θυγατέρας τῶν, μὴ ἀφίνων νὰ γεννηθῇ δι' αὐτὰς τὸ ζήτημα «τί τῆς φυλάτεις;»

Ἄνοιγε τὸ πτωχοπλοῦσιον καὶ μερί του καὶ ἐμοίραζε λεφτά.

Ἐλεγε δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤξευρε πῶς νὰ δυσωπήσῃ τὸν λαόν του, διότι θὰ τὴν ἐώρταζε μετὰ ἀναμνήσεις μόνον καὶ μετὰ κόλλυβα, μετὰ τουφέκια ἔσθον ἀγέρα, μετὰ στεναγμούς τόσης σκληρίας!

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις, διότι θὰ μᾶς παρέσυρον πολὺ, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς κύριον θέμα.

XXXIX.

Ἡ πρόμνημα τοῦ ὑπουργείου εἰς τὸν Βασιλέα. — Φοῖνε ὁ κόμπος ἔσθον γένει. — Ἐκαὶ πάλιν ὁ Σαπουντζάκης. — Τί προτείνει ὁ Βασιλεὺς.

Τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη ὑποβάλλει τῷ Βασιλεῖ, ὡς ἀρχηγῷ τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων, δι' ὑπομνήματός του, τὰ καθέκαστα περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας καὶ τῶν λοιπῶν προκαταρκτικῶν παραστάσεων πρὸς τὴν Τουρκίαν, διὰ ν' ἀρχίσῃ ὁ ἀγὼν ἀνδρικός, παληκαίσις, μετὰ τὰ ὅλα του, ὅχι κλέφτικος, ὅχι μετὰ καρτέρια καὶ ταμπούρια πίσω ἀπὸ τὰ κατσάβραχα, ἀλλὰ μετὰ στήθος, ἔσθον κόμπο καὶ μ' ἐπίσημον διακοπὴν τῶν σχέσεων.

Ἄ! πόσον μακρὰν ἦτο ἡ ἀπόφασις αὐτῇ, ἡ ἑλληνοπρεπὴς ἀπὸ τὸν εὐνοχικὸν τε μεν ἂν τῆς σημερινῆς πολιτικῆς πρὸς τὸν σουλτάνον!

Τώρα, καθὼς κατηντήσαμεν δὲν θὰ ἀκούσῃ τὸ Ἔθνος τὸ χτυπᾶτε πολεμάρχοι, ὅχι μόνον ἂν οἱ Τούρκοι κρεμνοῦν τὸν Πατριάρχην ἀλλὰ καὶ ἂν μᾶς κρεμάσουν ὅλα μας τ' ἀδέλφια ἔσθον σκληρία.

Θὰ εὑρεθοῦν μάλιστα δῆμιοι μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων μας νὰ συνεισφέρουν σαποῦνι καὶ νὰ τραβήξουν τὸ σχοινὶ καὶ νὰ σύρουν ὡς φανατικοὶ Ἑβραῖοι, τὸ πτόμά του εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὰς λεπτομερείας τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας τὰς εὕρισκε ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 69 τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ε. ε. φύλλῳ τοῦ **Ραμπαγᾶ**, ἐν τῷ ὑποφω ἐδημοσιεύθη τὸ σχέδιον τοῦ κ. Σαπουντζάκη.

Ἡ σωτηρία τοῦ Ἔθνους ἦτο τὸ ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ σχέδιον τοῦ κ. Σαπουντζάκη.

Δι' αὐτοῦ εἶχομεν τὸν λύκον ἔσθον δόκανο.

Ἡμεθα βέβαιον καὶ ἀσφαλεῖς περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Ὁ κ. Σαπουντζάκης κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, ἂν ἠκούετο, δὲν θὰ ἐπερίμενε σήμερον ὁ Γεώργιος νὰ τὸν δοξάσῃ ὁ Φιλήμων μετὰ λόγια, γέμματα καὶ μπαλόνια κλπ. μήτε θὰ ἐδέχετο τουρκικὰ κοροϊδεύματα διὰ τοῦ Τρικούπη.

Ἡ θέσις καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦτον ἄλλη.

Θὰ ἔλειπε τὸ ὄνειδος τῆς Κούτρης καὶ δὲν θὰ ἐτόλμα κανεὶς νὰ στήσῃ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ἐνὸς βασιλείως Ἑλλήνων ἐορτάζοντας, τὴν ἡμισέληνον εἰς τὸν Παρθενῶνα.

Ὁ βασιλεὺς, πρὸ πάσης ὀριστικῆς ἀποφάσεως, περὶ ἐγκρίσεως ἢ μὴ τῆς μεγάλης τοῦ ὑπουργείου Δηλιγιάννη ἀποφάσεως, ἐζήτησε νὰ κληθῶσιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀρχηγείων Λαρίσης, Τρικκάλων καὶ Ἀρτης, ὅπως δώσωσι πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ στρατοῦ, τῆς ἐπιμελητείας του, κλπ. ὅπως, ἐν μεγάλῳ συμβουλίῳ, παρισταμένων καὶ αὐτῶν, συζητηθῶσι τὰ καθέκαστα καὶ κατόπιν ληφθῇ ἡ ἀπόφασις.

Ἐδῶ εἰς τὸ φλέγον τοῦ ζητήματος καὶ ἐπιορταί περιεργόταται ἀποκαλύψεις περὶ ἀποκλεισμοῦ κ.λ.π.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ τὰς ἔχῃ.

Ραμπαγᾶς.

Ο ΧΑΜΑΙΑΕΩΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ὁ κοινορτὸς μᾶς πνίγει καὶ τὰ νέφη αὐτοῦ ὑψούμενα στεφανοῦσι τὴν εὐδαίμονα πρωτεύουσάν μας.

Με τὴν ἔλευσιν τοῦ ἔχρους θά λυσσάξωμεν ὅλοι ἐν τῆς ἐλλείψεως καὶ αὐτοῦ τοῦ πρὸς πόσιν ὕδατος.

Ἐκ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ κοινορτοῦ καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ πυρετικοῦ ὀξέως θὰ κατακτῆσθωμεν ὅλοι φθισικοί, ἐνῶ ἐκ τῆς παντελοῦς ἐλλείψεως ἀροδευτηρίων ἢ σωτηρίων κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν ἢ πόλιν ἅπαντα μεταβάλλεται εἰς ἀπέραντον κοπρῶνα, εἰς διηνεκὴ ἐστίαν φροδερῶν νοσογόνων ἀναθυμιάσεων.

Καὶ τώρα . . . ὁρσισθῆτε, ὦ εὐδαίμονες Ἀθηναῖοι, μὲ τὰς μελέτας περὶ ἐξευρέσεως ὕδατος, σωθῆτε ἐκ τῶν νόσων καὶ ἐκ τοῦ θανάτου μὲ τὰ σχέδια περὶ κομφῶν ἀροδευτηρίων καὶ τὰ τοῦ κοινορτοῦ, τοῦ πληρουντος ρῶθωνας καὶ πνεύμονας τοῦ ἀφαιρούντος τὴν τε ὑγείαν καὶ αὐτὸ τὸ χρῆμά σας διὰ τῆς διηνεκοῦς φθορᾶς ἐνδυμάτων κλπ. ἀπαλλάχθητε μὲ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ μελέτην τῶν διαφορῶν συστημάτων ὁδοστρώσεως ἐν Εὐρώπῃ, ἣν ἐποιήσατο ὁ δῆμαρχος ὑμῶν διὰ νὰ φανῇ πῶς κατεκάνει τρώγων τὸ χρῆμα Σας εἰς τὰ τακείδια του.

Ἔσπε ἦσαν οἱ ἀπὸ πάντα ταῦτα πραγματοποιοῦνται ἐν τῇ νοσούντι ἐγκρατῶ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ὑμῶν, τοῦ παραπαλόντος καὶ τετυφλωμένου θεράποντος τῆς Αὐλῆς, τοῦ καταπύστου στρονδάτου, ὅστις ἔρπασε τὰς ψήφους ἡμῶν διὰ τῆς ἁγυρτείας καὶ τῆς ἁπάτης, διὰ νὰ κοσμήσῃ τὰ στήθη του μὲ ξένα παράσημα, νὰ ἐπιδειχθῇ ὡς ἀρχὸν τοῦ ἀρχαιότερου καὶ ἐνδοξότερου Δήμου τοῦ κόσμου καὶ περιηγηθῇ δαπανῶν τὸ ἱερὸν χρῆμα τῶν ἰδρώτων Σας ἐν Εὐρώπῃ, παρακαθίσῃ ἐν τοῖς βασιλικαῖς γεύμασι καὶ ἀξιωθῇ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς εὐνοίας πᾶσιν τοῦ Ἀνακτοῦ, προσελθὼν μέχρι τῶς αὐτῆς ταπεινώσεως καὶ ἐξευτελισμοῦ τοῦ τιμιωτάτου ἀξιωματοῦ δι' οὗ τὸν περιεβάλλετε, ὥστε νὰ μεταβληθῇ εἰς θαυοῦχος καὶ κομιστὴν ἀνθοδεσμῶν πρὸς τοὺς ἀφεντάδες του, περισπαίνων ὡς ὁ ἔσχατος δούλος περὶ τὸν ἄρχοντα αὐτοῦ, ὡς ὁ ταπεινότερος τῶν αὐλοκολάκων . . .

Καὶ τώρα, ἀπὸ ὅλα ἔργα, ἀπὸ δὲν διψᾷ, ὦ Λαε τῆς πρωτεύουσας, ἀπὸ δὲν πνίγεται πλέον εἰς τὸν κοινορτὸν ἢ ἐκ τῶν δυσωδίων καὶ υγιεινοφθῶν ἀναθυμιάσεων, ἀπὸ ἣ ὑγεία σου δὲν ὑπονομεύεται καὶ ἡ ζωὴ σου δὲν κινδυνεύει πλέον . . . καὶ τώρα, κατὰ τὴν ἀπ' ἐξώστου ἔκφρασιν, πλήρωσε ἐκ τοῦ πενιχροῦ, ἐκ τοῦ κενοθέντος βαλκαντίου σου περτεῖοντα χιλιάρδας φράγκων διὰ πυροτεχνήματα, βούτας, πασσάλους, φανούς καὶ ἀνθοδέσμες τοῦ μεμαλακισμένου ἐγκρατοῦ τοῦ δημάρχου σου.

Καὶ τώρα «εὐδοκίε ἀγαθὴ καὶ πιστὴ» δέξου τὰ εὐχαριστήρια τῶν ἀρχόντων Σου.

Καὶ μάθε ἐκ τῆς ἱεροκρύψεως τοῦ Δημάρχου σου τὰς ἀνταλλαγματικὰς προσφωνήσεις, διότι εἰς αὐτὸν καὶ μόνον δίδει λογοδοσίαν ὁ ἐκλεκτός Σου.

Καὶ ἀλείψτε οὐχὶ πλέον μαργαριτας, ἀλλ' ὀλόκληρα μαργαριταροφόρα ὄστρεα, ὀρεκτικά, ὡς τὰς ἐξῆς ἐκ τῆς προσφωνήσεως τοῦ ἀρχόντος σου φράσεις :

«Ὅττω εἰς τὴν τόσην αἰγλὴν, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας μακροδὲς αὐράζει ἐπὶ τὸ ἀθάνατον Ἀστὺ, προστεθήσονται νέαι ἀκτίνες οὐχ ἥττον λαμπραὶ ἢ αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν κλείσασαι τὰς Ἀθήνας».

Τί εἶδους ἀκτίνες νὰ ᾖναι αὗται πάλιν ; Τὸ καθ' ἑμᾶς δὲν εἶδομεν ἄλλας κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐνδοξον εἰκοσιπενταετίαν ἢ τὰς ἐμπειρομένας κατ' ἀνταράχλασιν ἐξ ἑτεροφώτου τινὸς σώματος, τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ ἀναψαλαντίου ! . . .

Κατωτέρω δὲ τὰ ἐξῆς ἀηδοῦς αὐλοκολακείας χαμερπῇ καὶ ἀνοήσια θυμιάματα, ἀνάξια καὶ τοῦ τελευταίου ὑπομαγειροῦ τῆς Αὐλῆς, δραστηκώτατα δὲ καταπότια ἐμετικά διὰ πάντα στομάχον ἐλληνικόν.

Ἰεῦσασθε καὶ ἴδετε . . .

«Ἡδύτοχ' ἴσα πρὸς ὕδατος νὰ σὲ γνωρίσω πρωτοῦς ἐκ τῶν Ἑλλήνων (???) καὶ ἡξιώθην τῆς τιμῆς νὰ σε συνοδεύω νῶς ἔτι εἰς τὴν νέαν πατρίδα σου !»

(Ὡ «Αἰὼν.» «Αἰὼν.» ποῦ εἶσαι ;)

«Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰς ὑπὲρ Σου εὐχὰς συνενοῖ τὰς ἐγκαρδίας καὶ θερμοτάτας εὐχὰς αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Βασιλείσεως τῶν Ἑλλήνων, τελείου τύπου Ἀνάσσης, εὐσεβοῦς, φιλανθρώπου, Ἑλληνικωτάτης κλπ.

«Χαίρει δὲ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ὅτι εἰς τὴν ἐλληνικὴν (;) οἰκογένειάν σου, βασιλεῦ, εἰσῆλθε διὰ τῶν ἀρχαίων τοῦ διαδόχου θυγάτηρ ἢ φερώνυμος Σοφία, ἥς ἀπὸ τοῦδε πάντες ἐκτιμῶσι τὰς ἀρετὰς !!!»

O tempora o mores !»

Καὶ προχωρῶν εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του προκήρυξιν ὡς λαλῶν πρὸς Φελλάχους ἢ Ἀδελφίτας ἐπάγει

«Ἐπίσης μετὰ τὸ παρατεθὲν δεῖπνον τῆς προχθῆς, εἰς ὃ ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ παρακαθίσω (!) ὁ Βασιλεὺς μοι ἐπανέλαβε τὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς πολίτας ἑξάρας τὰς ἐπιδειγθεῖσας εἰς ποτὲ ἀρετὰς τοῦ Ἑλλήν. λαοῦ καὶ βεβαιώσας μὲ ὅτι πάντες οἱ ξένοι ἔμειναν ἐκπληκτικὴ ἐκ Οὐ. μασμοῦ πρὸ τοῦ θαύματος τῆς τάξεως καὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων τῶν χιλιάρκων ἀνευφημούντων πολιτῶν !»

Τὰ τῶν αὐτῶν τὰ χάρις, πολίται τοῦ Ἀστεος ; . .

«Καὶ τώρα . . . — ἐν παρεκβάσει — ἀναφανήσωμεν ἐν «ζήτην δυνάτῳ» ὑπὲρ τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ λαοῦ, τοῦ Χαμαιλέοντος Φιλήμονος, τοῦ αὐθέντου ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς μεταβολῆς ὑμῶν, τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν τοῦ παναρχαίου ἀστεως τῆς Ἑλλάδος εἰς Φελλάχους ἢ Ἀδελφίτας ἢ ἀπελευθέρους τῆς ἀρχαίας Ρώμης, καὶ τῆς κενώσεως τοῦ βαλκαντίου ἡμῶν διὰ τῆς πληρώσεως τοῦ βαλκαντίου ὀλίγων . . . ἐκείνων οὔτινες, ὡς ἀρπύιαι ἀπομυζῶσι πᾶσαν ἐκμάδα ὑπάρξεως τῶν λαῶν ! . . .

. . . Ἀλλὰ τίς δὲν γνωρίζει τὸν χαμαιλέοντα Φιλήμονα τὸν ἀλλάσσοντα ἰδέας καὶ πολιτικὰ φρονήματα, ὅσα ὁ Ἀττικὸς ὀρίζων ἐν τῷ λυκόφωτι τῆς Δύσεως ἀλλάζει χρώματα ;

Τὸν ἐνθυμείσθε ἢ τὸν ἠκούσατε τοῦλάχιστον πρὸ 23 ἐτῶν αὐλικὸν θεράποντα, κυνῆριον ἔρπον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου φοιτῶν ἐκ τῶν ψυχίων τῆς Βασιλικῆς Τραπεζίτης.

Τὸν εἶδατε κατόπιν, μετὰ τὴν ἀπολάκτισίν του ἐκ τῶν ἀνακτόρων περιβαλλόμενον τὴν λεορτὴν τοῦ δημοκράτου καὶ ὑπ' αὐτὴν ὑβρίζοντα καπηλικώτατα τὴν βασιλείαν ἐπὶ ἔτη μακρὰ διὰ τοῦ «Αἰῶνος».

Τὸν ἐγνωρίσατε ὡς ἄλλοπρόβαλλον, ὡς ἀγαρηνόφροντα, ὡς Ταρτοφρον, ὡς Μασκαρτζίκον . . .

Καὶ τὸν ἐξελέξατε τελευταῖον δῆμαρχον τοῦ Ἀστεος, ὡς ἐγθρόν τοῦ κρατούντος φαύλου πολιτικοῦ συστήματος, ὡς θιασώτην τῶν ἐλευθερίων τοῦ λαοῦ . . .

Ἀλλὰ διὰ τῆς ψήφου σας ἀνυψωθείς ἡξιώθη καὶ πάλιν τῆς προσοχῆς τοῦ ἀρχαίου αὐθέντου καὶ πνεύσεως ὁ ἀνεμὸς τῆς βασιλικῆς εὐνοίας τῇ ἀφαιρῇ ἤδη τὴν λεορτὴν καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀναρπάζεται γυμνὸν τὸ ἀρχαῖον δέρμα τοῦ ἄνου, τοῦ ἀηδοῦς καὶ χαμερποῦς δούλου τῆς Αὐλῆς.

Τὸν εἶδατε ἐν τῇ διακοσμῇ τῆς πόλεως καρφώσαντα πασσάλους, ἐνῶ εἶχε πρὸ αὐτοῦ σύσσωμον τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀθανασία τῶν αἰώνων, τὰς δαφνηστερεῖς προτομὰς τῶν ἐνδόξων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἀνδρῶν.

Τὸν εἶδατε ἐν τῇ μεταβολῇ τῆς ἱερᾶς κορυφῆς τῆς Ἀκροπόλεως εἰς ἐστιατόριον πρηνήκων καὶ βασιλέων περιυβρίζοντα τὸ ἐπικαθήμενον ἐπὶ τῶν ἐνδόξων ἐρειπίων πνεύμα τῆς χρηχίας δημοκρατίας καὶ ἐξευτελίσαντα τὸ ἱερώτερον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ μὴν!

Τὸν εἶδατε τέλος κατάφορτον ἀνθοδεσμών, τὸν εἶδατε περισκινῶντα πρὸ τῆς Αὐλῆς, γλιχόμενον τῆς βασιλικῆς εὐνοίας περιελγόμενον ἐν τοῖς ἀνακτορικοῖς γεύμασι καὶ εἰς θυμιάματα τὸ ἱερὸν ὕμνων χρῆμα δαπανῶντα.

Ὁ πρῶτος λοιπὸν δῆμος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἐνδοξὸν τῆς Παλλήδος Ἄστυ, ἡ ἱερὰ κιβωτὸς τοῦ ἑλληνισμοῦ κυβερνᾶται ὑπ' ἐνὸς σχολινοβάτου, ὑπ' ἐνὸς ἐξευτελισμένου θεράποντος τῆς Αὐλῆς.

Ἄρα ἐπὶ πολλὸν ἔτι θ' ἀνέχεται τοιοῦτον δημοτικὸν ἄρχοντα ὁ λαὸς τῆς πρωτεύουσας;

Δύναται ἐπὶ πλέον ὁ ὄνος νὰ περὶσταται ὡς λέων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας;

Οὐχὶ βεβαίως.

Τὸ ἀπευχόμεθα καὶ δὲν τὸ ἐλπίζομεν διότι ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶναι λαὸς Μουσικῶν ἢ ὀρδῇ Βεδουίνων.

Μετανοημένοις ἐκλογεῦς τοῦ.

ΗΧΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΕΞΩ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ Η ΜΑΛΛΟΝ ΕΞΩ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.—Διὰ κυρίου ἄρθρου, πρωτίστου πάντων, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς Δευτέρας, σπεύδει ἡ αὐλικωτάτη ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, ἐν ἐκφράσει πικρὰ τὰ παράπονα τοῦ στομάχου της κατὰ τοῦ Φιλήμονα, διότι δὲν ἐκάλεσε τὸν ἰδιοκτήτην αὐτῆς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως γεῦμα.

Καὶ ἐλέγχει, καὶ ὑβρίζει τὸν Φιλήμονα διότι δημοσιογράφος αὐτὸς ἄλλοτε προσνήχθη πρὸς συνάδελφον τότε σκαιῶς, τότε ἀγροίκως, τότε χωριάτικα.

Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, μᾶς ἐφάνη ὅταν ἐκείναις τῆς μαμούρας γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι μὴ καλεσθῶσι παρὰ ὑψηλοῦ τοῦ τινὸς ἀρχόντισσας γειτόνισσας των εἰς γάμον, γεῦμα, χορὸν, τὸ ὅτι ἄλλαν διασκεδᾶσιν μουρμουρίζουν λέγουσαι:

— Μιμὴ! ἡ μούρη της, τώρα μᾶς μεγαλοπνέεται καὶ αὐτὴ, ὅταν νὰ μὴν ἔξερουμε τάχατες ἀπὸ τοῦ κρατὸς ἡ σκούφια της. Ἀκίμα νὰ κυρίσῃς τὸ στόμα της θὰ ὅς πὼς βρωμοῦν τὰ χνῶτά της ἀπ' τὴν πείνα. Εἶδες ἐκεῖ ἀψήλωσ' ἡ δουλειὰ της τῆς ξεπασμένης καὶ δὲ μᾶς καταδέχθηκε.

Ἄλλ' ἀξίζει νὰ παραθέσωμεν μερικὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου τῆς ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

Ἰδοὺ δείγματα ἐξ αὐτοῦ:

Ὁ κ. δήμαρχος ἠθέλησε διὰ τῆς ἀγροικίας του ταύτης πρὸς τὸν τύπον νὰ χωρίσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν πρῶν συναδέλφων του. Ὡς νὰ τοῖς ἔλεγε: «Τὶ νὰ σὰς κάμω, φίλοι μου, ἐδῶ ποῦ βρισκομαι ἐγὼ τώρα, δὲν μπορείτε νὰ μὲ φθάσετε». Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἐκλεχθῇ δήμαρχος, καὶ ὅτε ἦτο μόνον δημοσιογράφος, πάλιν ἡμῖς εἰς πολλὰ του ἢ μᾶλλον εἰς ὅλα του δὲν ἠμπορούσαμε νὰ τὸν φθάσωμεν. Διότι ἦτο — ὅπως εἶναι καὶ ὡς δήμαρχος τώρα — ἀπαράμιλλος. Ἡ αἴγλη του ὅμως — τὸν διαβεβαίωμεν — δὲν θὰ ἡμανροδεοῖτο οὐδὲ κατὰ τὸ φῶς ὑπὲρ ἔχουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος, ἐὰν εἰς τὸ δειπνὸν παρεκάθητο καὶ τινες ἀντιπρόσωποι τοῦ προσέχοντος ἐπιτηδεύματος εἰς τὸ ὅποῖον ἄλλοτε ἤνεν ὁ ἴδιος.

Ἀλλ' ὡς ἐν ἀρχῇ τῶν ὀλίγων τούτων παρατηρήσεων ἐσημειώσαμεν, δικαίωμα του ἦτο νὰ μὴ μᾶς καλίσῃ. Ἀλλὰ καὶ δικαίωμα ἡμῶν εἶναι νὰ τῷ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ περιφρόνησις αὐτῇ πρὸς τὸν τύπον εἶναι περιφρόνησις πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, διότι ἐὰν ἔσῃ ὀλίγον τὸς ὄνυχάς του θὰ εὖρῃ τὰ μέλαινά της τέχνης του, καὶ διότι τύπος ὅστις ἠγνωρίσθῃ διὰ τὰς ἐορτὰς τὰς ὁποίας ἄγομεν καὶ προσελκύσῃ αὐτὸς κυρίως τὸ ρεῦμα τῶν ξένων καὶ ὑπέδειξε κατὰ

μέγα μέρος τὸ τί ἔπρεπε νὰ γείνη καὶ ὑπηρετήσῃ ἐπομένως ὅσοι ἠμπόρουν καὶ εἰς τὴν περιστάσει αὐτῇ τὸν δῆμον, ὡς τὸν ὑπηρετεῖ νυχθημερόν, ἀκαταπαύστως, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀξιοῦται παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ δήμου τούτου, οὐδ' ἕκαστος φιλοδοξεῖ νὰ περιλειχῇ τὴν εὐνοίαν, μίαν ἐλευθέρην προσκλήσεως, τύπος τοιοῦτος δικαιούται καὶ δύναται τοιαύτας περιφρονησεις μὲ τὸ διπλάσιον καὶ παρὰπάνω μάλιστα νὰ τὰς πληρώσῃ!

Φαντασθετε ἀλήθεια, τί σολοικισμὸς καὶ βαρβαρισμὸς νὰ λείπη κατὰ τὸ γεῦμα τοῦτο ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ἀπὸ τὸν ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ!

Αὕτη τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ φάγῃ ἓνα πιάτο φλογίδας ἢ ἓνα παγωτὸν Γεώργιον διὰ τοὺς κήπους ὑπὲρ τῶν ἐορτῶν, διὰ τὰς ὁποίας εἶχε τόσον ἀνασκουμπωθῇ, διὰ τὰς ὁποίας ἀλείφθηκε νέφτι καὶ ἀναψαν ἡ ποδαῖς της.

Διάβητε ναί! Καὶ τί βάσανο δὲ ἓνα λούκουλον ὡς τὸν Γαβριηλίδην νὰ τοῦ κρεμάσῃ τὰ κουτάλια ἑνὸς τοιοῦτος ἀρχιτέκνιστος.

Εἰς τὸν ἀποκλεισμόν του αὐτὸν ὁ «Ραμπαγᾶς» φωνάζει ἄδικα! ἄδικα!

Τοῦλάχιστον διὰ τοὺς ξένους ὅπου καυχᾶται ὅτι ἔφερε δὲν τοῦ ἔξιζε νὰ τοῦ δώσουν ἓνα φανάρι ἐς τὸ χέρι;

ΜΕ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ 'ΣΤΟ ΧΕΡΙ.—Ὁ βασιλεὺς δὲ φταίει καθόλου, ἂν ἐγγελοποιήθῃ ὁ στρατὸς κατὰ τὰς ἐορτὰς του. Πταίουν ἐκείνοι ποὺ τὰς διοργανίσαν καὶ ἠθέλησαν νὰ δείξουν παρὰ πολλὸν ζῆλον. Αὐτοὶ τὸ παραξεκοντάκιζαν. Τὸ μαῖτρον αὐτοῦ ἐδῶ ἐφαρμόζεται. Ἦταν ἀνάγκη τάχα νὰ γείνη ἐκείνη ἡ γελοία παρέλασις μὲ τὰ φαναράκια παρὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ; Ὁ «Ραμπαγᾶς» δὲν ἐπιδοκιμάζει ἓνα τέτοιο ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ, οὐτε τοῦ φαίνεται ὅτι τὰ παληκάρια τὰ ὁποῖα συνεχάρη ὁ βασιλεὺς τὰ θέλει νὰ κρατοῦν, φανάρι: ὅταν νὰ βγαίνουν ὅτ' ἐπιφανῇ, γὰρ νὰ καμυκίσουν χελώνας τῆς στεριᾶς μὲ τὴν μπαγιονέττα τους, ἢ νὰ πετάξουν τοὺς λαγούς ἀπὸ τῆς τρύπαις των. Αἱ αὐλικαὶ ἐφημερίδες καὶ ἰδίως ἡ «Ἀκρόπολις» ἐνθουσιάζθησαν ἀπ' αὐτὴ τὴν φαναροπαράτα, ἀλλὰ ὁ λαὸς δὲν συνεμερίσθη τὸν ἐνθουσιασμόν των.

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΠΥΡΡΟΛΟΥΜΕΝΟΝ.—Ἄλλο φῶς ἀσκοῦ τῶν ἀπολοκῶν ἦτο τὸ νὰ κάμουν πυροτέχνημα τὸ στέμμα καὶ νὰ τὸ παραστήσουν πυρπολούμενον εἰς τὸν κόσμον. Μόνον διὰ τοὺς ἐκατέρωθεν ροπαλοφόρους Ἡρακλεῖς τοῦ ἡρμοζεν ἡ πυρπόλησις αὕτη, διότι, ὡς γνωστόν, ἐκ τῆς μυθολογίας μας, ὁ Ἡρακλῆς ἀπέθανε γενόμενος παρανάλωμα τῶν φλογῶν, καὶ κερδήσας διὰ τοῦ θανάτου, τὴν ἀθανάσιαν. Ἀλλὰ τὸ στέμμα του νὰ βλέπῃ καίμενον ὁ βασιλεὺς τί κομπλιμέντον αὐτό;

Οἱ θέλοντες νὰ κολακεύσωσιν αὐτὸν προσνήχθησαν, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὡς ἐρυθροὶ πεπυρακτωμένοι δημοκρατικοί.

Ἐὰν ἔχῃ τὸ στέμμα τέτοιους φίλους, τί τοὺς θέλει τοὺς ἐχθρούς;

ΕΚ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.—Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Χώρα» τὸ ἐξῆς σχετικὸν πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ γεῦμα:

«Ὁ κουροπαλάτης, μετακαλεσάμενος εἰς τὸ Δημαρχεῖον τοὺς προέδρους καὶ τὰ δημοτικά συμβούλια τῶν συντεχνιῶν προχθὲς τὸ Σάββατον, εἶπεν αὐτοῖς ἐμπλεως ἀγαλλιόσεως. «Βρὲ ἐμάθετε ὅτι εἰς τὴν Βασιλικὴν Τράπεζαν μὲ εἶχον ὄν κατὰ σειράν, καὶ δὲν ἐννοίετε πλέον ὅτι ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτῇ τιμὴ ἀνήκει εἰς σὰς τοὺς ἐκλογαίς μου; Ἐπρεπε νὰ ἐκλεχθῶ ἐγὼ δήμαρχος διὰ νὰ ἀνυψώσω εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ περιωπὴν τὸ ἀξίωμα τοῦ δημοτικοῦ ἀρχόντου.» Μάλιστα, κ. δήμαρχε, ἀπήντησε λίαν ἐτοίμως εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Κοπρώνυμος ἐν τοῖς γεύμασιν αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτοῦ Θεωνᾶν, πάντοτε τιμητικὴν θέσιν ἐδίδοε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, εἰς δὲ τὴν δεινὴν αὐτῇ ὕβριν ὁ δυστυχὴς ὠχρίασεν, ὠργίσθη, ἤρρωσε λέξεις τινὰς ἀνάνθρωπας καὶ ἐπειράθη νὰ χειρνομήσῃ, ἀλλὰ μόλις ἀτενίσας τὸ αὐστηρὸν καὶ περιφρονητικὸν βλέμμα τοῦ ὑβρίσαντος αὐτὸν, ἠναγκάσθη νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ καὶ ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ δημαρχείου».

ΤΙ ΕΚΟΣΤΙΣΕ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΓΕΥΜΑ.—4,000 δραχ. ἐξωδεδόθησαν διὰ τὸ γεῦμα τῆς Ἀκροπόλεως. Διὰ πᾶν ἄτομον δραχ. 75 ἐκ τῶς κρασί. Διὰ τὸ κρασί ἀναλογεῖται 30 δραχ. κατ' ἄτομον. Καὶ τοῦτο ἐνῷ οἱ τῆς δημαρχίας ὑπάλληλοι ἔχουν νὰ λάβουν ὅπως τῶν ἐβδομάδων ἡμερομίσθια. Τὸ δὲ ὅλον τῆς δαπάνης τοῦ δημοτικοῦ ταμείου διὰ τὰς ἐορτὰς θ' ἀνέλθῃ εἰς 100,000 δραχμῶν.

Πλήρως λαί!

Η ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ. — Ἐφρίξαμεν ἰδόντες κυματίζουσιν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μεταξύ ἄλλων καὶ τὴν τουρκικὴν σημαίαν. Προσηλώθημεν εἰς αὐτὴν μὴ βλέποντες καμμίαν ἄλλην καὶ ἐφαντάσθημεν τούρκους φεσφοφόρους στρατιώτας ἐκεῖ ἐπάνω καταπατήσαντας τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα ἰδῶν καὶ ἀναστηλώσαντας τὴν σημαίαν αὐτῶν. Ἔως οὗ συνελθόντες ἐμάθομεν ὅτι τὸ μισοφύγαρο ἦτο ἀπλῶς ἐκεῖ πρὸς τιμὴν τοῦ συντρώγοντος πρεσβυτοῦ τῆς Τουρκίας, οὗ ὁ κύριος ἠυδόκησε πλέον νὰ δεχθῇ τὸν μεγαλόσταυρον ἡμῶν, ἀφοῦ ἔστειλε τῷ ἡμετέρῳ βασιλεῖ ἵππους ἀραδικούς καὶ τσὸ κ σελάμ.

Κλαίετε καὶ ὀδύρεσθε, ἀδελφοί. Ὡς τὴ σκλαβιά. Αὐτὴ ἡ λυκοφιλία σφυρηλατεῖ δυνατωτέρας διὰ σὰς τὰς τουρκικὰς ἀλύσεις.

ΑΝΑΛΑΤΗ ΒΛΑΚΩΔΗΣ ΚΑΙ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ. — Ὁ γαλλιστὴς *Darmanin* ὑπογράφόμενος ἦτοι *Δαραλέξης* ἐν τῇ **ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ** τῆς προχθὲς Τρίτης ἀποπειρᾶται περιγραφῆν τῶν ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως κατὰ τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς γενομένων, τὴν ὅποιαν περιγραφὴν ἀπαιτεῖται ἡρωϊσμὸς διὰ ν' ἀναγνώσῃ τις. Τὸ φόρτε τῆς εἶναι τ' ἀποσιωπητικὰ ἀρχίζει καὶ τελειώνει μ' αὐτὰ ἐν μέσῳ ἀφορήτου περιαιτολογίας μὲ κατὰ κόρον χρῆσιν τῶν ἐμοῦ καὶ μοῦ καὶ τῶν ἐγὼ καὶ ἡμεῖς. Εἶναι μία λίμα ἀφόρητος τῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ κουραστικὴ ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος γράφων ἀναφωνεῖ τελευτῶν:

— Ἡ γραφὴ ἐκφεύγει τῶν δακτύλων μου.

Ὁ δὲ ἀναγνώστης λυπεῖται διότι δὲν ἐξέφυγε τῶν δακτύλων τοῦ ἡ γραφὴς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

ΟΧΙ ΟΚΤΩ, ΑΛΛΑ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ. — Κατὰ νεωτέρας αὐθεντικὰς πληροφορίας, ὅχι ὀκτώ ἀλλὰ δεκατρεῖς ἐβδομάδας ἔχουν νὰ πληρωθοῦν τὰ ἡμερομίσθια τῶν οἱ ἐργάται τῆς δημαρχίας καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν περιτῆλλον εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην νὰ προεξοφλήσουν τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον τοῖς ἔχρεωτεῖτο παρὰ τοῦ δημοτικοῦ ταμεῖου μὲ ζημίαν 50 καὶ 60 τοῖς οἱ. Λέγουν δὲ τινες αὐτῶν ὅτι ὑποπτεύουν μυστικὴν συνεννόησιν τοῦ Δημάρχου μὲ τοὺς ἀπολαύοντας τῆς εὐνοίας τοῦ προεξοφλητάς.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΙΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ.

I.

Αἶ νάτα! νάτα! φώναζαν προχθὲς φυλακισμένοι,

Κ' ἐδεῖχναν τὸν οὐρανόν. Τί τάχα νὰ συμβαίη

Ἐσκέφθηκα καὶ ἔρριξα τὸ μάτι πρὸς τὰ ἄνω,

Ἄλλ' ὦ Χριστέ! σκοτίσθηκα, καὶ τὸν σταυρό μου κάγω

Γιατ' εἶδα δύο Στέμματα νὰ εἶναι στὸν αἶρα,

Κ' εἶπα ὁ γίγαντας Λαὸς τὰ τίναξ' ἐκεῖ πέρα,

Μὰ ἐνοιῶσα πὼς Στέμματα δὲν ἦσαν Βασιλέων,

Κατόπι' ἀλλὰ πέταγε Μπαλόνια ὁ Τιμολέων.

II.

Αἶ καὶ νὰ ἦτο δυνατόν τῇ φύσει μου ν' ἀλλάξω,

Καὶ Μπαλονάκι νὰ γενῶ ψηλὰ νὰ ξεπετάξω,

Τῆς φυλακῆς μου ν' ἄφηνα τὴν βρώμα καὶ τὴν λέρα,

Κ' ἐκεῖ ψηλὰ ν' ἀνέσαινα τὸν καθαρὸν αἶρα.

III.

Μὰ ὅχι! ὅχι! προτιμῶ νὰ βρῶσκωμ' ἐδῶ μέσα,

Παρὰ μὲ τὸν Φιλήμονα νὰ ἔχω νιτερέσα.

Ἡ βρώμα προτιμότερον τῆς φυλακῆς, κ' ἡ ψεῖρα.

Ἡ ἀπὸ τοῦ Φιλήμονος νὰ ἐγγιχθῶ τὴν χεῖρα.

Λογχίας.

ΚΑΙ ΕΝ Τῇ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝῃ ΓΕΝΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

III

Πλεῖστα ἔχομεν παραδείγματα ἀδίκου ποινικῆς καταδιώξεως, ἀδικωτέρας παραπομπῆς καὶ ἀδικωτάτης καταδίκης αἰσῶν.

Τὰ ἐγκλήματα ταῦτα τὰ ἐν ὀνόματι τῆς Θέμιδος διαπρατ-

τόμενα ἀποδίδονται εἰς τὰς λεγομένας **δικαστικὰς πλάνους**, αἵτινες ἀπαντῶσι μὲν καὶ παρ' ἄλλοις κράτεσι, πανταχοῦ ὅμως ὡς ἐξαιρέσεις, παρ' ἡμῖν δὲ μόνον ὡς κανόν.

Δὲν ἀξιοῦμεν παρὰ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης νὰ ᾗ ἡ ἀλάθητος. Ἀξιοῦμεν ὅμως παρὰ τῶν λειτουργῶν αὐτῆς μείζονα προσοχὴν, λεπτομερεστέραν ἐξερεύνησιν καὶ ἐξέτασιν τῶν γεγονότων, ὀλιγωτέραν ἐγωῖσμόν, ὀλιγωτέραν ἐπίδειξιν αὐστηρότητος ἐφ' ἧ μὴ δεῖ, μάλιστα δὲ μείζονα εὐσυνειδησίαν, μείζονα περιστάσιν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων.

Ὁ δικαστὴς, κατὰ τὴν στοιχειώδη ἀρχὴν τοῦ δικαίου, δεόν νὰ θεωρῇ **προτιμότεραν τὴν ἀθώωσιν ἢ κατὰ ἐνδοχὴν τῆς καταδίκης ἐνὸς ἀθώου.**

Ἀλλὰ τί νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἐκείνης, ἥτις πλανηθεῖσα ἐκ συμπτώσεων τυχαίων προσέβη εἰς τὴν καταδίωξιν αἰσῶν καὶ μετὰ τὴν ἀποδείξιν τῆς πλάνης αὐτῆς ἐμμένει ἐν αὐτῇ μετὰ πείσματος ἀνηκούστου τυφλώττουσα πρὸ τοῦ φωτός καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ τῆς λάμπειας τῆς ἀληθείας;

Πῶς δὲ ν' ἀποκαλέσωμεν τὴν δικαιοσύνην ἐκείνην, ἥτις πλανηθεῖσα καὶ καταδικάσασα αἰσῶν τινα, τῆς πλάνης δὲ ταύτης ἀποκαλυφθεῖσα μετὰ τινα χρόνον, ἐξακολουθεῖ ἐκτελοῦσα τὴν πεπλανημένην αὐτῆς ἀπόφασιν καὶ ἀνάληγτος εἰς τὴν φωνὴν τοῦ δικαίου καὶ τῆς συνειδήσεως δὲν σπεύδει εἰς πᾶσαν ἐρικτινὴν τοῦ ἀδικήματος ἐπανόρθωσιν καὶ εἰς ἀπόδοσιν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας εἰς τὸ **θῆμά της** ἀμέσως, ἀμα τῇ ἀποδείξει τῆς πλάνης αὐτῆς;

Πῶς ἄλλως ἢ κακοῦργον! . . .

Δὲν σκοποῦμεν νὰ ἐξιστορήσωμεν ἐνταῦθα τὰς τραγικὰς καὶ φοβερὰς συνεπείας **δικαστικῶν πλανῶν**, οὐκ ὀλίγων δυστυχῶς, ὧν ἕνεκα ὑπέστησαν τὸν σκληρὸν καὶ ἀτιμωτικὸν ἐπὶ τῆς λαμπρότουτος θάνατον ἀτυχεῖς ὑπάρξεις, αἰσῶν θύματα τῆς ἀβελτηρίας, τῆς ἀσυνειδησίας καὶ τῆς τυφλότητος τῆς Δικαιοσύνης μας....

Δὲν θέλομεν νὰ προκαλέσωμεν συγκινήσεις ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν, ἐν ἡμέραις μάλιστα **παρηγόρευων καὶ χαρῶν ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι ἡθικῆς ἐκλύσεως καὶ ἀποχυνώσεως, οἰκονομικῆς ἐξαντλήσεως καὶ ἐθνικοῦ ἐξευτελισμοῦ!** διό δὲν θ' ἀφηγηθῶμεν τοιαῦτα φοβερά ὄντως γεγονότα, καθόσον ἄλλως ὁ «Ρεμπλας» δὲν προῦρισται νὰ προκαλῇ τὸ δάκρυ ἢ τὴν συγκίνησιν, ἀλλὰ σὺν τῇ καυτηριάσει τῆς κακίας τὸν γέλωτα καὶ τὴν εὐθυμίαν.

Ἐκ τῆς σωρείας τῶν πλάνων τῆς Ποινικῆς παρ' ἡμῖν Δικαιοσύνης, ἐξ ὧν γέμουσι τὰ Δικαστικὰ Χρονικά τοῦ δυσμοῖρου τούτου **προτύπου ἐν τῇ Ἀνατολῇ Βασιλείου**, ἐν ᾧ παρηγοῦνται καὶ αὐτὰ τὰ ἱερώτερα, μίαν καὶ μόνην τυφλοῖς ὁμμάσιν ἀγρεύοντες παραθέτομεν πρὸς θρηνηδὴν μᾶλλον τῶν πολλῶν, τῶν **εὐδαιμόνων ὑπηκόων** τῆς ἐπ' αἰσίσις **εἰκοσιπενταετηρίδι εὐκλεᾷ** ἑορταζούσης Βασιλείας, καθόσον ἡ πλάνη αὕτη δὲν συνεπηνέγκεν εὐτυχῶς καὶ τὴν ὀλοσχερῇ τοῦ θύματος καταστροφὴν καὶ ἐξαφάνισιν, οὐδ' ἔχει τι τὸ τραγικὸν καὶ συγκινητικόν, ἐναργέστατα ὅμως ἀποδεικνύει μεθ' οἷας **κουφότητος, σκληρότητος, ἀσυνειδησίας καὶ τυφλότητος ἀποτέμεται ἡ Δικαιοσύνη** παρ' ἡμῖν.

IV

Τέκνον τοῦ λαοῦ ἀτυχές, ἀπόκληρος τῆς Μοίρας, δυστυχῆς ὑπάρξεις πενομένη, πεινῶσα, γυμνητεύουσα ἠτύχησε νὰ καταδικασθῇ δις ἢ τρίς εἰς ὀλιγόμηνον φυλάκισιν ἐπὶ κλοπῇ.... ἐνὸς ἄρτου ἢ μιᾶς ὀρνίθου, πρὸς κορεσμόν τῆς πείνης αὐτοῦ.

Εἶδος νέου **Γιάννη Ἀγιάννη** τοῦ δαιμονίου **Οὐγκώ**. Ἀτυχῆς **κοινωνικὸς παρίας.**

Ἀποτίσας τὰς μικρὰς ποινὰς τοῦ καὶ ἐξελθὼν τῶν φυλακῶν, ὁ ἄνθρωπος, ἐπορίζετο τὸν ἄρτον αὐτοῦ ἐπιμόχθως διὰ τοῦ ἰδρώτος τῆς ἡμερησίας ἐργασίας του.

Αἰφνης κλοπὴ τις τιμαλφῶν κοσμημάτων καὶ σκευῶν ἐγένετο ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς πρωτεύουσας.

Οἱ δράσται, ὡς πάντοτε, δὲν ἀνεκαλύφθησαν. καίτοι ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἔγχρη αὐτῶν οἱ ἐγκληματικοὶ κύνες τῆς Ἀστυνομίας. . .

Ἡ Θέμις ὁμως ἀπῆτει τὸ ἐξιλαστήριον θῦμά της ! . .

Ἔπρεπε νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ δουλειά.

Τὴν ἡμέραν τῆς κλοπῆς εἶχε διέλθει ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης ὁ ἄνθρωπός μας.

Πτωχὸς καὶ καταγορηθεὶς ἄλλοτε ἐπὶ κλοπῇ τροφίμων ἐφείλκετο τὰς ὑπονοίας τῶν ὀξυδερκῶν τοῦ ἐγκλήματος ἀνυχνευτῶν.

Δὲν ὑπῆρχον ἐνδείξεις κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁμως συνελήφθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τ' ἀστυνομικὰ βουδρουμῖα.

Μάρτυρες δὲν ὑπῆρχον πρὸς στήριξιν κατηγορίας κατ' αὐτοῦ, οὐδ' ἔχνος ἐκ τῶν κλοπιμαίων εὐρέθη παρ' αὐτῷ. . .

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε καταδικασθῇ ἄλλοτε ἐπὶ κλοπῇ τροφίμων ἔδει, κατὰ τὴν λογικὴν τῆς Ἀστυνομικῆς μας ἀρχῆς, νὰ ᾖναι αὐτὸς οὗτος καὶ ὁ καταζητούμενος δράστης τῆς κλοπῆς τῶν τιμαλφῶν.

Μάστιγν διερμαρτύρετο ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀπλότητι καὶ ἀφελείᾳ αὐτοῦ, ἰσχυρίζομενος, ὡς καὶ νῦν ἐτι πράττει, ὅτι δὲν εἶναι κλέπτης, ὅτι οὐδέποτε ἐφηντάσθη ν' ἀφαιρέσῃ χρήματα ἢ τιμαλφὰ καὶ πολυτίμητα εἶδη, οὔτε καταδέχεται νὰ πράξῃ τοῦτο, ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του ἐκλεψεν ἄλλο ἢ μόρον βρώσιμα εἶδη, τοῦθ' ὅπερ ἀνομολογεῖ ἐν Χριστιανικῇ φιλαληθείᾳ καὶ ἀπαθείᾳ.

Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ δικαστικοὶ ἡμῶν κέρβεροι δὲν ἐπειθόντο.

Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος μὴ γνωρίζων τι οὐδὲν φυσικῷ τῷ λόγῳ ὁμολογεῖ, ὑπεβλήθη ἐν τινι τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων τῆς πρωτεύουσας τοῦ ὄντως προτύπου Συνταγματικοῦ Βασιλείου εἰς ἀνηκούστους **σωματικὰς βασάνους**.

Δεσμευθεὶς ἐδέρετο διὰ βουλεύρων καὶ ροπάλων ἐντὸς ἀστυνομικοῦ βουδρουμίου ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀσπλάγχτως ὥς οὐ θηράσθησαν ὅσα τινα τῆς κατὰ τὸν ἀριστερόν αἶμον ἀρθρώσεως τοῦ βραχίονος, ἐμωλωπίσθη δὲ ἐλόκληρον τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ἔρρεε τὸ αἷμά του ποταμηδόν.

Ἐξαντληθεὶς, κατέπεσεν ἡμίνεκρος καὶ ἐκ τῶν ὑπογείων τοῦ Νέου Ἱερεξταστηρίου ἐκομίσθη ἀναίσθητος καὶ ἐρρίφθη ὡς σκύλος εἰς τὰς ἐξεταστικὰς φυλακὰς ψυχορραγῶν, ἐκπνέων. . .

Ἐπὶ δύο μῆνας ἐκυμαίνετο μετὰ ζῶῃς καὶ θανάτου, καθ' ὅς προσηύχετο καὶ ἐνοσοκόμει αὐτὸν ἄλλη δυστυχὴς ὑπαρξίς, ἡ πτωχὴ σύζυγός του.

Ἐπὶ δύο ἐτέρους μῆνας ἐτέλει ἐν ἀναρρώσει, ὅπου παραπεμφθεὶς εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον Σύρον εἰς δίκην ἐσύρθη ἐκ τῆς κλίνης του καὶ ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ μετακομίσθη ὡς ἐπιπλόν, ὡς *res ἄψυχον* εἰς Σύρον, ἐτέθη ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κακουργιοδικείου καὶ καταδικάσθη πᾶσιν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, τετραυματισμένος, μεμωλωπισμένος, ἀνεξέταστος, ἀναπολόγητος, εἰς διετὴ φυλάκισιν.

Ἐπανήχθη εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις ποινικὰς φυλακὰς, ὅπου ἀναρρώσας ἐπὶ τέλους ὁ ἀτυχὴς ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν καθαριστοῦ ἐν αὐταῖς ὅπως οὕτω πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἐκτοτε δ' εὐρίσκεται εἰς ἄμεσον σῆσιν μετὰ τῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν πλουσιῶν ἀφροδευτηρίων τῶν φυλακῶν, ἅτινα ἐν τούτοις θαυμασίως καὶ σωτηρίως ἐπέδρασαν ἐπὶ τὴν υγείαν του. . . .

Ταῦτα πάντα ἀκροῦσι, πιστεύομεν, νὰ προκαλέσωσι τὸν θαυμασμόν, τὸν οἶκτον, τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὀργήν, τὴν βδελυγμίαν οὐ μόνον παντὸς ἐλευθέρου συνταγματικοῦ πολίτου, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀνθρώπου· δέον ὁμως νὰ μὴ παραλίπωμεν

ἐν τῇ ἀφηγήσει ἡμῶν τὸν λαμπρὸν ἐπίλογον, ὅστις τὰ μάλιστα συντελεῖ εἰς δόξαν αἰθίου τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης.

* *

Πρὸ ἐνὸς ἔτους τυχαίως δι' ἑτέραν κλοπὴν συνελήφθη τις, ὅστις ἀνακριθεὶς ὁμολόγησεν αὐτὸν ἔνοχον τῆς κλοπῆς δι' ἣν καταδικάσθη τὸ ἀνωτέρω θῦμα, εὐρέθησαν δὲ παρ' αὐτοῦ καὶ τὰ κλοπιμαῖα καὶ ἀπεδόθησαν.

Ἀλλ' οὗτος ἀκολούθως ὁδηγούμενος εἰς τὰς φυλακὰς ἀπέδρα, ὁ δὲ ἀτυχὴς κατὰδικος μαθὼν τὴν ἀνέλευσιν τοῦ δράστου ὑπέβαλεν αἰτήσιν ἐξαιτούμενος τὴν εἰς αὐτὸν ἀπονομήν τῆς Β. χάριτος διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του.

Ἐκαστος μετὰ τ' ἀνωτέρω θὰ ὑποθέσῃ βεβαίως ὅτι οὐδεμία παρίστατο ἀνάγκη αἰτήσεως περὶ χάριτος, ὅτι ἡ Δικαιοσύνη, φοικιῶσα ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι, ὅπερ διέπραξε καταδικάσασα αὐτὸν, ἐσπευσεν αὐτεπαγγέλτως νὰ ὑποβάλῃ διάταγμα περὶ ἀπονομῆς χάριτος τῷ δυσμοίρῳ θύματι, καὶ ὅτι ταχέως ἀπεδόθη αὐτῷ ἡ ἐλευθερία.

Ἀλλ' ὅπως τοῦναντίον συνέβη.

Οὐ μόνον ἡ Δικαιοσύνη δὲν ἐμερίμνησεν ὅπως συστήσῃ τὸ θῦμά της εἰς τὸ Β. ἔλεος, ἀλλ' οὕτε καὶ ἔλαθεν ὑπ' ὄψει τὰς αἰτήσεις, ἃς ὁ δυστυχὴς ἐπανειλημμένως ὑπέβαλεν, οὐδ' ἔδωκε προτοχὴν τινα εἰς αὐτὰς. . .

Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε μέσση, ἐπειδὴ δὲν εἶχε προστάτας πολιτευομένους, ἐπειδὴ ἦτο πτωχὸς καὶ ἄσημος παρίας, ἀφέθη ἔν' ἀποτίσῃ ἐν ταῖς φυλακαῖς πλήρη τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ποινήν, ἥτις καὶ λήγει μετ' ὀλίγης ἡμέρας.

Οὕτω δὲ ἐξερχόμενος ἐκ τῶν φυλακῶν μετὰ 2 1)2 ἐτῶν στέρησιν τῆς προσωπικῆς του ἐλευθερίας καὶ πέρων ἐτι τοὺς τύπους τῶν βασανιστηρίων, εἰς 2 ὑπεβλήθη, καὶ τὸν ἀριστερόν αὐτοῦ βραχίονα δυσκίνητον καὶ ἄχρηστον σφεδρὸν πρὸς ἐργασίαν θὰ εὐλογῇ καὶ γεραίρῃ αἰώνιως τὸ ὄνομα τῆς Δικαιοσύνης τῆς πατρίδος αὐτοῦ.

Ἀφηγήθημεν τὸ γεγονός, ὡς ἔχει ἀκριβῶς, ξηρόν, γυμνὸν ἀκαλλώπιστον, ἀπλοῦν καὶ παρθένον παντὸς μυθιστορικοῦ ψιμυθίου, ὡς ἀφηγήθησαν ἡμῖν αὐτὸ ἀπλοῖκοι καὶ ἀψευδεῖς μάρτυρες καὶ αὐτὸ τὸ θῦμα, ὁ ἐν αἰς ἐνταῦθα φυλακαῖς ἀποτίων τὴν ποινήν του κατὰδικος **Γεώργιος Γεραμάνης**, ὁ καταδικασθεὶς ἐπὶ τῇ κλοπῇ ἦν ἄλλος, ἐξετέλεσεν, ὁ ἀποδειγθεὶς ὡς δράστης καὶ ὁμολογήσας ταύτην, δραπετεύσας καὶ ψυγοδικῶν ἦδη **Γ. Φουσκουνάκης**.

Ἡ δικαιοσύνη ! ὁπόσα ἐν τῷ ἱερῷ ὀνόματι σου διαπράττονται ἀδικήματα.

Ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει ἐτι ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ πρόκειται πρόχειρον καὶ ἀψευδὲς μαρτύριον τῆς ἀνελγησίας καὶ ἀνηκούστου θηριωδίας τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης, πρὸς αἰώνιον αἶσχος αὐτῆς. Πᾶς δὲ δυσπιστῶν δύναται ἰδίαις αἰσθήσεσι καὶ διὰ πραγμάτων νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀνωτέρω εἰλικρινοῦς καὶ ἀληθεστάτης ἱστορίας, καθόσον

Ἄσας λόγος, ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Εἰς τῶν συμφυλακισμένων τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ ὀνόματι ΧΗΝΟΣ τῷ παρουσιάζει κατάλογον ὀνομάτων διὰ λαχείων.

— Γράψε, τοῦ λέγει, σὲ παρακαλῶ, κύριε Ραμπαγᾶ.

— Τ. λαχεῖον εἶναι;

— Μὴ Χῆνα.

— Μπᾶ! τῇ γυναίκα σου βάζεις στὸ λότο; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ραμπαγᾶς, βλέπων ἕνα ΧΗΝΟΝ νὰ βγάξῃ μίαν ΧΗΝΑ.

ΕΥΡΕΙΑ Η ΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

“Ηθελε με την εδρεϊαν ισχυρός να βασιλεύη

Μά θαρρῶ πῶς ἡ εὐρεϊα ἄρχισε νὰ τὸν στερῇ.”

Ραμπαγᾶς.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Πληρεξούσιον ἔχομεν τὸν κύριον ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΝ. Τοῦτο ἄρκει. Σπεύσον ἀδελφε Λαέ, ν’ ἀκούσης καὶ νὰ φωτισθῇς.

Ραμπαγᾶς.

ΣΚΟΡΠΙΑ

“Ο Τρικούπης εἰς τὸ νῦν καὶ αἰέ.—Τὸ κυβερνητικὸν σκάφος, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ θυσίας, ἐσώθη ἐκ τῆς πρώτης τρικυμίας, καὶ ἤδη κατὰ τὸν κυβερνήτην του κ. Τρικούπην, δὲν διατρέχει οὐδένα κίνδυνον. Ὁ «Ραμπαγᾶς» ὁ γνωρίζων τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν βλέπει μεγάλην θύελλαν ἐπερχομένην, ἥτις θὰ καταποντίσῃ τὸ κυβερνητικὸν σκάφος. Ἡ θύελλα αὕτη εἶναι ἡ λίαν προσεχὺς ὑποβληθησομένη εἰς τὴν Βουλὴν πρότασις τῆς ἀντιπολιτεύσεως περὶ καταργήσεως τῆς μεγάλης ἐκλογικῆς περιφερείας, καὶ ἀντικαταστάσεως αὐτῆς διὰ τῶν ἐπαρχιακῶν περιφερειῶν. Ὑπὲρ τῆς προτάσεως ταύτης ἐκνήρυθθησαν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ὑπουργικῶν βουλευτῶν. Οὕτω ὁ κ. Τρικούπης εὐρίσκεται σήμερον *εἰς τὸ νῦν καὶ αἰέ*. Οἱ ἐμπιστευμένοι του εἶναι λυπημένοι, διότι συλλογοῦνται μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀρχηγοῦ των, τοὺς περιμένουν ἡ νέα ἐξεκταστικὴ, ἐπιτροπὴ καὶ Εἰσαγγελεῖς καὶ ἀνακριταί.

Εἶνε γὰρ ἔξω ἀπ’ ἐδῶ.—Ὁ δῆμαρχός μας κ. Φιλήμων, ἀπο τὴν χαράν του κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸ μυαλό του, διότι ὁ Βασιλεὺς τοῦ εἶπεν ὅτι «ἡ θέσις σου Κύριε Φιλήμων δὲν εἶνε διὰ νὰ ᾗσθῃς δῆμαρχος, εἶνε ἄλλου.» Τοῦτο ὁ κ. Φιλήμων τὸ ἀνεκοίνωσεν εἰς πολλοὺς φίλους του, καὶ καταγίνεται πλέον νὰ σχηματίσῃ κόμμα ἐπισκεπτόμενος Βουλευτὰς κομματάρχας κλπ. γνωστοποιῶν αὐτοῖς τὰ ὅσα τοῦ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. Τί κατεργάρα ποῦ εἶνε αὕτη ἡ Αὐλή, πρελλανίει τοὺς πλησιάζοντας αὐτήν! Αὐτὸ μᾶς λείπει ἀκόμη νὰ ἔχομεν καὶ δῆμαρχον εἰς τοῦ Δρομοκατῆ.

Ἐν τῇ Ἐκθέσει πρὸ τῶν καναρινίων τοῦ κ. Διάγγελου.
— Διάβολε, ἐγὼ δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι τέτοια ἀπειράχτα πουλιά θὰ ἔτρεφεν ὁ Διάγγελος. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ ἐκθέτῃ καναρινία!

— Ἀμὲ τί πουλιά ἤθελες νὰ ἐκθέσῃ;

— Ἀρπυίας!

Πρὸς τοὺς φίλους Αἰγινέτας.—Ἀφοῦ θὰ γείνουν λεμβοδρομίαι ἐν Πειραιεῖ, πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ λείψουν ἀπ’ αὐτὰς καὶ ἐκεῖνα τὰ δελτινία, οἱ φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ λεμβοῦχοι τῆς Αἰγίνης. Ἐχομεν δὲ πεποίθησιν ὅτι ὁ λέμβος Τρικούπης θὰ πάρῃ βραβεῖον· εἶνε ὁ μόνος Τρικούπης τὸν ὁποῖον συμπαθεῖ ὁ «Ραμπαγᾶς.»

Μὴ ζυγόνετε ἔςτὸ Νέο Θέατρο! Μὴ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄν ἀγαπᾶτε τὸ πετσί σας, ἂν δὲν θέλετε ν’ ἀπανθρακωθῇτε ἐξαφνα καὶ νὰ κάμετε τὸ ἐλεεινότερο λείψανο,

μαῦροι, μαῦροι, σκελετοί. Ὅσοι πηγαίνουν εἰς αὐτὸ ἔχουν ἀποφασισμένη τὴ ζωὴ των. Ἡ πῆ ὅτι ἔχουν ἀφορμὰς πρὸς αὐτοκτονίαν. Μία σπῖθα φθάνει διὰ νὰ τὸ κάψῃ καὶ δὲν εἶνε λίγαις ἢ σπῖθαις ποῦ πετοῦν τὰ μάτια τῆς Λασσάλ καὶ ἄλλων πορνιδίων τοῦ χοροῦ του.

Συμβουλευόμεν τοὺς μεταβαίνοντας φίλους μας νὰ κάμουν *κοστοδμ* ἀπὸ ἀφλεκτον ἁμάντον.

Καμμία πυρασφαλιστικὴ ἐταιρεία δὲν ἐδέχθη ν’ ἀσφαλίσῃ τὸ Σύγγρειον θέατρον. Αὐτὸ ἄρκει.

Εἶνε γὰρ γέλοια.—Διαβάσατε εἰς τὴν σημερινὴν **Ἀκρόπολιν** ἐν πρώτῳ ἀθρόν *ἡ ἑλληνοτουρκικαὶ φιλοφροήσεις*. Ὁ γράφων Τ (λείπει τὸ σούσης) τελειώνει μὲ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα.

«Ὁ παρ’ ἡμῖν πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας Ριζᾶ βένης, ὅστις δίδει δείγματα ἐμβριθοῦς καὶ σοβαροῦ διπλωμάτου, ἐπίσης δύναται νὰ συντελέσῃ παρὰ τῇ κυβερνήσει του ὑπὲρ κατανοήσεως τῆς ὑπὸ τῶν τούρκων τηρητέας ἀπέναντι ἡμῶν πολιτικῆς, καὶ εἰς τοῦτο εἶθε νὰ συντελέσῃ καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καὶ ἡ μὲν Σουλτάνος τιμᾶ ἐξοχόντως τὴν ἑλληνικὴν Ἐπιτροπὴν, ὁ δὲ ἱερόργιος τιμᾶ διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὸν χορὸν τοῦ πρέσβεως του.

Φαντασθῆτε ἀπὸ ποῦ ἐξαρτᾶ τὴν κατανόησιν τῆς ὑπὸ τῶν τούρκων τηρητέας ἀπέναντι ἡμῶν πολιτικῆς! Ἀπὸ ἑνα βάλς τοῦ Γεωργίου εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Ριζᾶ μπέτη!

Ἀσχ’ ὁλοοὺν! Ἀφερίμ!

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ ΔΙΑ ΤΟ ἸΣΟΖΥΓΙΟΝ.—Αἱ συνάδελφοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἔγραψαν πολλὰ ἄξια προσοχῆς, περὶ τῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ ὁ κ. Τρικούπης, νὰ παρουσιάσῃ διὰ τὸν προϋπολογισμόν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἰσοζύγιον. Ὁ «Ραμπαγᾶς» ἔρχεται σήμερον νὰ τοὺς φωτίσῃ, διὰ μίαν ἐλεημοσύνην, ἣν χάριν τοῦ περιποθῆτου ἰσοζυγίου ἐζήτησεν ὁ κ. Τρικούπης ἀπὸ τοὺς κληρωτοὺς τοὺς καταταχθέντας τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ε. ε. μὲ θητεῖαν τριῶν μηνῶν. Εἰς τοῦτους λοιπὸν συνεπεία διαταγῆς του, ἀνεκοινώθη προχθὲς ὅτι οἱ ἔχουν τὰς 1000 δραχμὰς τὰς ὁποίας κατὰ τὸν περὶ στρατολογίας νόμον θὰ πληρώσουν κατὰ τὴν ἀπόλυσίν των, ἥτοι μετὰ τρεῖς μῆνας, νὰ καταθέσουν ταύτας εἰς τὸ ταμεῖον ἀπὸ τοῦδε, διὰ νὰ μὴ τυχόν καὶ τὰς χάσουν, καὶ ὅτι ἄλλως τε θὰ διευκολυνθῶσιν εἰς τὴν ταχείαν ἀπό-υσίν των, καὶ εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἡ τῶρα τὰς καταθέσουν ἡ εἰς τὸ τέλος τῆς τριμηνίας. Τὰ λεπτά των δὲν χάνονται. Ὁ σκοπὸς τῆς διαταγῆς ταύτης εἶναι προφανής. Πρόκειται νὰ παρουσιάσῃ ὁ κ. Τρικούπης μεγάλας εἰσπράξεις κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὸ ἰσοζύγιον. Λοιπὸν ἐλεημοσύνη καὶ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας.

ΔΕΝ ΕΖΗΣΕΝ Η ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ.—Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν ἑορτῶν, ἐξεδόθη ἐνταῦθα νέα ἐφημερίς ὑπὸ τὸν τίτλον «Εἰκοσιπενταετηρίς» οἱ ἐκδόται τῆς ὁποίας ἐδημοσίευσαν καὶ ἐπιστολὴν των πρὸς τὸν Βασιλέα ἔχουσιν οὕτω.

Μεγαλειότατε,

Γηθοσύνης συμμεριζόμενοι τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν μετ’ ἧς ὁ Λαὸς Σου ἐορτάζει τὴν ὑπὸ αἰσιωτάτους οἰωνοὺς συμπληρωθεῖσαν ἑνθουσιώτηρον Εἰκοσιπενταετηρίδα Σου, ἐκδηλῶν Σοὶ πανδύμως τὴν ἀπειρον ἀγάπην, ἣν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ αἰσθάνεται, καθῆκον ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης ἐνομίσαμεν ὅτι ἐπιτελοῦμεν κοσμοῦντες διὰ τοῦ περιποθῆτου τούτου ὀνόματος τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος, τὴν δε τὴν ἐφημερίδα, πεποιθότες ὅτι διατρανοῦμεν τὰ ἐνδύμυχα αἰσθήματα σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τῆς ὑμετέρας Μεγαλειότητος ταπεινοὶ θεράποντες καὶ πιστοὶ ὑπηκοοί.

Οἱ ἐκδόται τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος.

Οἱ φιλοβασιλικοὶ οὗτοι ἐκδόται τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος πιστεύσαντες ὅτι ὁ λαὸς ἦτο ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ βασιλέως, ἐτύπωσεν 6 χιλιάδες φύλλα, ἐκ τῶν ὁποίων, καίτοι οἱ ἐφημεριδοποῖλαι ἐβράχυναν φωνάζοντες «ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ Βασιλέως 5 λεπτά», ἐπωλήθησαν μόνον φύλλα 48! Ἐνῶ ὁ «Ραμπαγᾶς» τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκδοθεὶς ἐπώλησε φύλλα 2,000. Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ «Ραμπαγᾶ» καὶ «εἰκοσιπενταετηρίδος»! Οὕτω ἡ ἀτυχὴς «εἰκοσιπενταετηρίς» ἀπέθανεν ἕνεκα ἐλλείψεως ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτήν.